

Publicerad 2009-12-07 20:57 av Engelskanörden

Har kommit på slutet, skrev det bara för att jag tyckte om ljudet av pennan mot papperet...

Livsfarligt uppdrag

Alexandra gick genom den tomma korridoren som ingen tycktes ha gått genom på flera år. Hon hade ingen aning om varför hon var där. Någon hade sänt ett anonymt brev om att hon skulle komma dit. Hon såg sig omkring medan hon gick. Golvet var dammigt och tapeten hade flagnat sönder. Hon såg en stor spindel kila genom ett hål i väggen. Hon ryste till. Hon hatade spindlar. När hon kom till mitten såg hon en mörk skepnad längst bort i korridoren. hon stannade. Skepnaden började sakta gå mot henne. Fast gå var nog en dålig beskrivning. Den snarare flöt fram. Alexandra var inte säker på om hon borde fly eller inte. När den gåtfulle figuren kom närmare såg hon något glänsande i dess ansikte. Det tog henne några sekunder att fatta att det var blod. När figuren var cirka 20 meter ifrån henne såg hon att den hade blod på kläderna också. Överallt. Hon tog ett steg bakåt av förskräckelse. Den mörka figuren särade på läpparna och blottade ett par sylvassa huggtänder. Alexandra kände hur det vände sig i magen. Det var en vampyr. Hon fortsatte att sakta gå baklänges genom den långa korridoren. Vampyren fortsatte rakt emot henne. Den ökade farten. Då hörde hon ett rop bakom sig.

- Alexandra!

Hon vände sig om. Hon hann se konturen av en pojke i slutet av korridoren innan hon kände en fruktansvärd smärta i nacken. Hennes skrik ekade genom den tomma korridoren. Hon kunde inte se. Hon kunde bara känna den outhärdliga smärtan när vampyren tömde henne på blod. Hon hörde svagt hur pojken skrek:

- NEJ! ALEXANDRA!

Hon domnade sakta bort...

*

Anthony sprang över den öde parkeringsplatsen. Han var arg på Emil. Han hade sagt åt honom att leverera meddelandet när de hade fått fast vampyren, inte precis på stört! Han slet upp dörren och sprang ner för trappan till källaren. När han kom ner i den gamla korridoren såg han till sin fasa att han hade kommit för sent. Han såg hur Alexandra skräckslaget backade undan för den blodtörstiga vampyren. Han greps av panik och skrek:

- Alexandra!

Hon vände sig om och han såg hur vampyren kastade sig över henne bakifrån. Hon skrek.

- NEJ! ALEXANDRA!

Han sprang fram mot vampyren och stack handen innanför skjortan. När han var nästan framme drog han fram ett glänsande silverkors och höll upp det mot vampyren. Den gav upp ett blodisande vrål och försvann längs korridoren. Anthony stoppade tillbaka silverkorset innanför tröjan och satte sig på knä bredvid Alexandra. Han visste att hon aldrig skulle bli sig själv igen. Han visste att hon måste dö. Fort. Han kände tårarna tränga ut bakom ögonlocken. Han skulle bli tvungen att döda henne här och nu. Han snyftade till. Han skulle aldrig få se henne igen. Om inte... Han kom att tänka på det först nu. Såklart! Varför hade han inte kommit på det än! Det var ju självklart! Han tog ett av hennes hårstrån och började gå mot trappan. Han visste att hon skulle vakna på golvet om ett tag. Han gick ut på parkeringen och började gå mot Emils hus. Han hade en plan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Engelskanörden med Poeter.se id #30087 innehar upphovsrätten